

Arrest

nr. 310 433 van 23 juli 2024
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DE PAUW
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 9 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 oktober 2023 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaten S. DE PAUW en P. ROOMS, die verschijnen voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, geboren te Tunis op 3 in april 1974.

Op 4 oktober 2008 trad de verzoekende partij in het huwelijk met mevr. L. H. in Tunesië. Uit dit huwelijk zijn twee kinderen geboren: D. H. (°2004) en I. K. (°2009).

De verzoekende partij diende op 22 december 2009 een aanvraag in tot verkrijgen van een visum type D met het oog op gezinshereniging.

Op 6 september 2010 werd de visumaanvraag van de verzoekende partij goedgekeurd. De verzoekende partij werd in het bezit gesteld van een D-visum geldig van 17 september 2010 tot 17 maart 2011.

Op 18 september 2010 kwam de verzoekende partij aan in België.

Op 2 februari 2011 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 20 januari 2012.

Op 16 januari 2012 ging mevrouw H. over tot de dagvaarding van de verzoekende partij om de echtscheiding de plano op grond van artikel 229 §1 BW te vorderen.

Op 1 oktober 2012 werd de verzoekende partij door de gemachtigde uitgenodigd om bijkomende documenten te voegen in het kader van het onderzoek o.g.v. artikel 11 §2, vijfde lid van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 december 2012 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Op 7 maart 2013 sprak de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent de echtscheiding uit op grond van artikel 229 §3 BW.

Op 2 december 2013 werd aan de verzoekende partij een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen (bijlage 14ter) betekend.

Op 24 december 2013 diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van 14 december 2012.

Op 14 maart 2014 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een bijlage 35, die geldig was tot 14 juni 2014.

Op 22 april 2014 werd het beroep tot nietigverklaring van 24 december 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 25 april 2014 werd de verzoekende partij bij verstek veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van twee maanden en tot een geldboete van 50 euro daar zij zich schuldig had gemaakt aan landelijke of stedelijke afsluitingen geheel of ten dele vernield te hebben.

Op 4 juli 2014 werd de bijlage 35 van de verzoekende partij ingetrokken. De verzoekende partij diende gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 december 2013.

Op 1 augustus 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 7 februari 2015 werd door de politie van Gent een administratief verslag vreemdelingencontrole t.a.v. de verzoekende partij opgesteld wegens inbreuk op de wetgeving inzake het verblijf van vreemdelingen. De verzoekende partij werd in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 7 dagen.

Op 17 april 2015 werd door de politie van Gent een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. De verzoekende partij was een joint aan het roken in een park met spelende kinderen en had daarbij 2 blokjes hasj op zak. Er werd aan de verzoekende partij verzocht gevolg te geven aan zijn bevel om het grondgebied te verlaten van 7 februari 2015.

Op 22 juni 2015 werd de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 14 januari 2016 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU als bloedverwant in opgaande lijn met H. D. (*2004). Aangezien de aanvraag niet tijdig behandeld werd, verkreeg de verzoekende partij automatisch verblijfsrecht.

Op 5 augustus 2016 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 1 juni 2017 werd de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Gent in hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 22 juni 2017 werd de gevangenisstraf van 2 maand waartoe de verzoekende partij veroordeeld werd op 25 april 2014 in uitvoer gebracht.

Op 28 juli 2017 werd het bevel tot aanhouding onder voorwaarden opgeheven en werd de verzoekende partij een invrijheidstelling toegekend wat de veroordeling van 25 april 2014 betreft.

Op 22 november 2017 werd de verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met een uitstel van 5 jaar behoudens de reeds ondergane voorhechtenis en tot een geldboete van 8.000 euro waarvan 6.000 euro met uitstel voor een termijn van 3 jaar.

Op 5 juli 2020 werd de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Gent uit hoofde van poging tot moord.

Op 23 juni 2021 veroordeelde de Correctionele Rechtbank van Gent de verzoekende partij tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar wegens poging tot doodslag en verboden wapendracht.

Op 5 september 2022 diende de verzoekende partij een aanvraag om duurzaam verblijf in (bijlage 22).

Op 11 januari 2023 werden instructies aan de stad Gent overgemaakt om een beslissing tot weigering duurzaam verblijf (bijlage 24) te betekenen.

Op 6 juni 2023 werd de verzoekende partij op de hoogte gesteld van het feit dat er overwogen werd om zijn recht op verblijf te beëindigen. Er werd de verzoekende partij de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen aan te brengen die dergelijke beslissing zou kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Op 5 juli 2023 e-mailde de advocaat van de verzoekende partij de ingevulde vragenlijst door samen met een aantal documenten.

Op 31 juli 2023 werd het vonnis tot afwijzing van een voorwaardelijke invrijheidstelling en tot afwijzing van een elektronisch toezicht uitgesproken.

Op 13 oktober 2023 werd de verzoekende partij zijn medisch dossier overgemaakt aan de Dienst Medisch Verblijf - Cel Medische Evaluatie van de Dienst Vreemdelingenzaken. Op dezelfde datum oordeelde de Dienst Medisch Sectie dat er op basis van de verstrekte medische informatie geconcludeerd kan worden dat er geen tegenindicaties zijn voor het reizen of voor een terugkeer naar het thuisland.

Op 27 oktober 2023 werd t.a.v. de verzoekende partij de beslissing genomen waarbij haar verblijfsrecht werd beëindigd.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Krachtens artikel 44bis § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 04.10.2008 bent u in Tunesië in het huwelijk getreden met mevrouw H. L. (geboren te Mohamedia op (...)1971, Belgische nationaliteit sinds 01.04.2015). Mevrouw H. kwam reeds op 27.03.2004 naar België op basis van een gezinshereniging met haar 31 jaar oudere echtgenoot M. A. (geboren te El Ouelja op (...)1940, van Belgische nationaliteit). Op 18.05.2004 diende zij een “Aanvraag tot vestiging” (bijlage 19) in. Zij werd op 18.10.2004 ingeschreven in het bevolkingsregister. Mevrouw en de heer M. waren van 18.05.2004 tot 16.06.2005 ingeschreven op hetzelfde adres. Op 17.06.2008 zijn mevrouw H. en de heer M. uit de echt gescheiden. Uit deze elementen blijkt dat dit huwelijk de bedoeling had om haar verblijf in België te regulariseren. Nauwelijks 4 maanden na haar scheiding traden jullie in het huwelijk.

Op 22.12.2009 diende u een aanvraag voor een visum gezinshereniging met uw echtgenote in op de Belgische ambassade te Tunis. De visumaanvraag werd goedgekeurd en u werd in het bezit gesteld van een D-visum (010205296) geldig van 17.09.2010 tot 17.03.2011.

Op 18.09.2010 kwam u aan in België.

Op 22.09.2010 meldde u zich aan bij de stad Gent om u in de registers te laten inschrijven, u werd diezelfde dag in het bezit gesteld van een bijlage 15 geldig tot 05.11.2010.

Op 02.02.2011 werd u in het bezit gesteld van een A-kaart (tijdelijk verblijf), geldig tot 20.01.2012.

Uit een relatieverslag d.d. 10.06.2012 blijkt dat u niet meer woonachtig was bij uw echtgenote en dat jullie gingen scheiden. Dit werd bevestigd in het relatieverslag d.d. 02.10.2012, alsook door de advocaat van mevrouw. Uw verblijfplaats was niet gekend.

Op 14.12.2012 werd een "Beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen" (bijlage 14ter) genomen.

Op 07.03.2013 bent u uit de echt gescheiden van mevrouw H. L., overgeschreven in de registers op 10.07.2013 te Brussel.

Op 02.12.2013 werd u de "Beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen" (bijlage 14ter) betekend.

Op 24.12.2013 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift tot nietigverklaring in tegen de beslissing d.d. 14.12.2012. Op 14.03.2014 werd u in het bezit gesteld van een bijlage 35 geldig tot 14.06.2014.

Op 22.04.2014 werd het beroep tot nietigverklaring d.d. 24.12.2013 door de RVV verworpen.

De Correctionele Rechtbank van Gent veroordeelde u op 25.04.2014 (bij verstek) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden en tot een geldboete van 50 euro daar u zich schuldig had gemaakt aan landelijke of stedelijke afsluitingen geheel of ten dele vernield te hebben, namelijk het venster van de toegangsdeur van café Eddy. Dit feit pleegde u op 01.05.2013.

Op 04.07.2014 werd de bijlage 35 ingetrokken, beslissing u betekend op 04.08.2014. U diende gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten u betekend op 02.12.2013.

Op 01.08.2014 diende u een "Aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980" in.

Op 07.02.2015 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole voor u opgesteld werd door de Politie van Gent uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake het verblijf van vreemdelingen (GE.55.LA.008974/2015). U werd in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 7 dagen.

Op 17.04.2015 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole voor u opgesteld werd door de Politie van Gent uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake het verblijf van vreemdelingen (GE.55.LA.028091/2015). U werd aangetroffen met 2 brokjes hasj en een joint. De joint was u aan het roken in een park met spelende kinderen. U werd er op gewezen dat u gevolg diende te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 07.02.2015.

Op 22.06.2015 werd uw aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 01.08.2014 onontvankelijk verklaard.

Op 14.01.2016 diende u te Gent een "Aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als bloedverwant in opgaande lijn met H. D. (geboren op (...).2004)" (bijlage 19ter) in.

Daar de aanvraag niet binnen de vooropgestelde periode behandeld werd, verkreeg u automatisch verblijfsrecht. Op 05.08.2016 werd u in het bezit van een F-kaart.

Op 01.06.2017 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Gent uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Op 22.06.2017 werd de gevangenisstraf van 2 maand waartoe u veroordeeld werd op 25.04.2014 in uitvoer gebracht.

Op 28.07.2017 werd het bevel tot aanhouding onder voorwaarden opgeheven en werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend voor wat betreft de veroordeling d.d. 25.04.2014.

De Correctionele Rechtbank van Gent veroordeelde u op 22.11.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor een termijn van 5 jaar behoudens de reeds ondergane voorhechtenis en tot een geldboete van 8.000 euro (vervangende gevangenisstraf: 3 maanden) waarvan 6.000 euro met uitstel voor een termijn van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan verdoovingsmiddelen te hebben verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of geleverd aan meerderjarige personen, het misdrijf een

daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk cocaïne en aan verdovingsmiddelen in bezit te hebben gehad of aangeschaft, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk cannabis en cocaïne. Deze feiten pleegde u meermaals, op niet nader bepaalde data, minstens in de periode van 01.03.2017 tot en met 01.06.2017. (Uitstel uitvoerbaar door uw veroordeling d.d. 23.06.2021 - voorlopige hechtenis = 21 dagen gevangenis)

Op 05.07.2020 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Gent uit hoofde van poging tot moord.

De Correctionele Rechtbank van Gent veroordeelde u op 23.06.2021 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan poging tot doodslag, zijnde opzettelijk doden met het oogmerk om te doden, gepleegd te hebben op A. S., geboren te Metlaoui op (...)1978 en aan verboden wapens, zijnde voorwerpen en stoffen die niet als wapen zijn ontworpen maar waarvan, gegeven de concrete omstandigheden, duidelijk was dat degene die ze voorhanden had, droeg of vervoerde, ze wenste te gebruiken voor het toebrengen van lichamelijk letsel aan of het bedreigen van personen, vervoerd of gedragen te hebben, met name het wapen waarmee de feiten werden gepleegd. Deze feiten pleegde u op 04.07.2020.

Op 05.09.2022 diende u te Gent een "Aanvraag om duurzaam verblijf" (bijlage 22) in.

Op 11.01.2023 werden instructies overgemaakt aan de stad Gent om u een "Beslissing tot weigering van het duurzaam verblijf (bijlage 24) te betekenen. Het Europees Hof van Justitie heeft in haar arrest van 16/01/2014 in de zaak C-378/12 geoordeeld dat de continuïteit van het verblijf wordt onderbroken door een opsluiting in het gastland. Vandaar dat de voorwaarden om als gezinslid van de burger van de Unie/Belg het duurzaam verblijfsrecht te kunnen verwerven niet vervuld waren. De bijlage 24 d.d. 11.01.2023 werd u betekend op 07.02.2023.

U boet momenteel een gevangenisstraf van 6 jaar uit wegens poging tot doodslag en verboden wapendracht. U bereikt strafeinde op 04.12.2027. Op 25.04.2014 werd u reeds veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden daar u landelijke of stedelijke afsluitingen geheel of ten dele vernield had en op 22.11.2017 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor een termijn van 5 jaar behalve de voorhechtenis uit hoofde van inbreuken op de drugswetgeving.

Op 01.05.2013 was u aanwezig in horecazaak "Café Eddy" te Gent. Toen u luidruchtig werd en andere klanten lastig viel, werd u de toegang tot de horecazaak ontzegd waarna u woedend met uw arm het venster van de toegangsdeur van de horecazaak stuk sloeg. Het gepleegde feit getuigt van een manifest gebrek aan respect voor andermans goed en de maatschappelijke normen. U werd hiervoor op 25.04.2014 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden en tot een geldboete van 50 euro.

Minstens tussen 01.03.2017 en 01.06.2017 maakte u zich schuldig aan het verhandelen van cocaïne en hasj. Uit het vonnis d.d. 22.11.2017 blijkt dat u lid was van een vereniging die zich in de buurt van het Zuid te Gent inliet met handel in cocaïne en hasj. U maakte deel uit van een push-systeem waarbij afnemers in het geval zij eerste beklaagde (uw broer) niet konden bereiken, met u contact opnamen. U speelde een grote rol bij logistieke gebeuren van de handel in de verdovende middelen. U regelde vaak het transport van en naar Luik alsook stond u vaak in voor het regelen van het transport van de kleinere hoeveelheden tot bij de diverse afnemers. U onderhield veel rechtstreekse contacten met de afnemers. Het verhandelen van cocaïne leidt tot ernstige gezondheidsrisico's bij de uiteindelijke druggebruiker waarvan u zich blijkbaar niet bewust bent geweest. Verblind door snel geldgewin dealde u cocaïne. U liet uw financiële motieven primeren op de gezondheid van de eindgebruikers. De rechtbank tilde zwaar aan dit dossier omdat er sprake was van een georganiseerde cocaïnehandel in vereniging waarbij grote hoeveelheden drugs werden geleverd aan de afnemers. U werd voor deze feiten op 22.11.2017 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor een termijn van 5 jaar behalve de voorhechtenis en tot een geldboete van 8.000 euro (vervangende gevangenisstraf: 3 maanden) waarvan 6.000 euro met uitstel voor een termijn van 3 jaar.

De feiten waarvoor u op 23.06.2021 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar in staat van wettelijke herhaling zijn bijzonder ernstig. Op 04.07.2020 werd de politie in de vroege ochtend verwittigd van een steekpartij in de Kongostraat. Uit het vonnis d.d. 23.06.2021 blijkt dat u rond 4u30 samen met uw vriend CA langs ging bij A.S. (uw slachtoffer) om er cocaïne aan te kopen. Er ontstond een discussie waarbij A.S. u met een aardappelmessje verwondde, waarna u met een breekmes uithaalde naar A.S.. Het slachtoffer werd met verwondingen overgebracht naar het ziekenhuis maar was niet in levensgevaar. De geneesheer die aangesteld werd om het slachtoffer te onderzoeken, stelde dat het slachtoffer een 19 centimeter lange snijwonde opliep, lopend vanaf de linker lip via de kaakrand tot 5 centimeter achter het linker oor. Deze snijwonder doorboorde de huid en de onderhuid, maar de onderliggende fascia, diepe spierbundels en de

neuro-vasculaire bundels werden niet geraakt. Zij veroorzaakte een klein arteriële bloeding. Zonder medische tussenkomst zou deze wonde niet spontaan geheeld zijn, en op middellange termijn aanleiding hebben gegeven tot een hypovolemische shock, al dan niet met een infectie. Slechts door medische tussenkomst kon een "letale cascade" vermeden worden. U liep tijdens het dispuut een 5 centimeter lange snijwonde op aan de linker duimmuus en een halve centimeter lange snijwonde aan de top van uw rechter wijsvinger. U verklaarde voor de onderzoeksrechter dat u zwaar onder invloed een mes uithaalde en éénmaal een beweging naar uw slachtoffer maakte. Zowel u als uw vriend hadden cocaïne van A.S. gebruikt. U beriep zich op de wettelijke zelfverdediging maar dit werd niet weerhouden. De rechtbank stelde dat indien zou aangenomen worden dat A.S. voorafgaandelijk zelf fysiek en/of verbaal agressief zou zijn geweest, dan nog zou de uitlokking naar oordeel van de rechtbank niet aanvaard kunnen worden omdat deze agressie geenszins in verhouding stond tot de ernst van de door u gepleegde feiten.

U bracht zonder verpinken een levensgevaarlijke verwonding toe aan uw slachtoffer. Dit geeft blijk van een volledig verstoord normbesef en een volstrekt gebrek aan respect voor het leven en fysieke integriteit van andere personen. Het schijnbaar gemak waarmee u overging tot de feiten wijst op uw gevaarlijke ingesteldheid. Het is slechts dankzij een gelukkig toeval dat de slagader van uw slachtoffer niet werd geraakt en dat hij het leven niet heeft gelaten.

De feiten zullen bij het slachtoffer ongetwijfeld een diepe indruk nalaten. Uw slachtoffer ziet zich daarenboven geconfronteerd met een duidelijk zichtbaar groot litteken in het aangezicht, zodat hij voor de rest van zijn leven aan deze feiten zal worden herinnerd.

De gedragingen die aan deze strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit reeds voortvloeit dat u een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. Dat een dispuut over cocaïne uitmondt in een bijna dodelijke steekpartij, is onaanvaardbaar. Uw handelingen zijn weerszinwendend en uw gewelddadige reactie geeft blijk van een minachting voor de lichamelijke integriteit en het leven van anderen. De verwonding die u aanbracht, had de dood kunnen veroorzaken. U vormt aldus een groot gevaar voor uw omgeving. Een mensenleven heeft voor u blijkbaar slechts een geringe waarde. Uw handelingen kunnen op geen enkele wijze getolereerd worden. Gedrag zoals u heeft laten zien, brengt gevoelens van onrust en onveiligheid teweeg. Niet alleen bij het slachtoffer maar ook bij zijn familie en in de samenleving in het algemeen. U gaf door uw handelen blijk van elk normbesef te zijn ontbloot, eveneens getuigt uw handelen van een grote gewetenloosheid.

Uw houding is problematisch en kan ernstige gevolgen hebben voor de veiligheid van de samenleving. Het kan niet gedoogd worden dat conflicten op gewelddadige manier uitgevochten worden en beslecht worden met wapens. Van een volwassen persoon mag worden verwacht dat hij conflicten kan uitpraten en zichzelf ten alle tijden onder controle kan houden wat ook de omstandigheden zijn. De maatschappij heeft het recht zich te beschermen tegen gevaarlijke individuen die er geen graten in zien iemand gewoon neer te steken als die persoon zich niet gedraagt zoals gewenst.

Op 28.03.2022 werd er in de gevangenis een tuchtrapport opgesteld uit hoofde van verbale en fysieke agressie t.o.v. chef. U kreeg hiervoor een tuchtrechtelijke sanctie van 5 dagen strafcel. Op 03.05.2022 ging de drughond gaan zitten maar er werd geen tuchtprocedure opgestart - u kreeg het voordeel van de twijfel.

Uit het "Vonnis tot afwijzing van een voorwaardelijke invrijheidstelling en tot afwijzing van een elektronisch toezicht" d.d. 31.07.2023 blijkt dat uw detentie aanvankelijk goed verliep. U werd omschreven als een rustige, timide man. Op 11.07.2022 werden u door de Dienst Detentiebeheer uitgaansvergunningen en verloven toegekend. U nam deze op en ook hieromtrent werden aanvankelijk geen problemen gemeld. Bij terugkeer in de gevangenis op 05.07.2023 werd u echter betrapt terwijl u een dealers hoeveelheid drugs (45 gram hasj) de gevangenis wilde binnensmokkelen. Aanvankelijk stelde u dat deze drugs voor eigen gebruik waren, later gaf u aan dat u in de gevangenis door derden onder druk werd gezet om deze drugs mee binnen te brengen. Hoewel u zelf blijkbaar stelt geen middelenproblematiek te kennen, blijkt hieruit dat u niettemin in aanraking blijft komen met het drugmilieu en goed weet waar u op korte termijn terecht kan voor dergelijke hoeveelheden hasj. Uit het "standaardverslag met het oog op Elektronisch toezicht en voorwaardelijke invrijheidstelling" d.d. 28.10.2022 dat u zelf voorlegde, blijkt dat u de schuld van de veroordeling d.d. 22.11.2017 (drugsfeiten) grotendeels bij uw broer legde en uw eigen betrokkenheid maar in beperkte mate toegaf. Nu u op 05.07.2023 betrapt werd op het binnenbrengen van drugs, legt u de schuld bij derden die u onder druk zouden gezet hebben. Hieruit kan afgeleid worden dat u uw eigen verantwoordelijkheid niet lijkt op te nemen en de schuld bij anderen legt, u minimaliseert de feiten die u pleegt en dat verhoogt een risico op recidive. Bovendien had u ten tijde van het opstellen van voormeld standaardverslag ook aangegeven dat u definitief en volledig wilde stoppen met hasj en alcohol. Enige tijd later smokkelt u 45 gram hasj binnen, er kunnen dan ook duidelijk vraagtekens geplaatst worden bij uw geloofwaardigheid. Het is des te ergerlijker dat u tot deze feiten overgegaan bent de gevangenis, alwaar u juist opgesloten werd met het oog op bezinning. U lijkt dan ook helemaal niet bereid uw leven over een andere boeg te gooien en u te herpakken. U zou maar al

te goed moeten beseffen dat de gevangenis een oord van bezinning, inkeer en ommekeer voor de gedetineerde moet zijn en de gedetineerde moet aanzetten schuldinzicht te verwerven en afstand te nemen van zijn criminele verleden, zich te oriënteren naar een nieuwe levensstijl en een hernieuwde integratie in de reguliere maatschappij. Als er één plaats is waar misdrijven totaal geen plaats hebben dan is het dus wel in de gevangenis.

Uit uw administratief dossier blijkt dat, inzake de betaling van de burgerlijke partijen, u sinds oktober 2022 per maand 20 euro afbetaalt. U moet 14.845 euro betalen aan de burgerlijke partijen. Deze vloeien voort uit het vonnis d.d. 23.06.2021. Er dient te worden opgemerkt dat zaken zoals het afbetalen van de burgerlijke partijen geen afbreuk doen aan het feit dat u veroordeeld werd voor ernstige misdrijven. Uit het afbetalen van de burgerlijke partijen blijkt onvoldoende een werkelijk schuldinzicht. Het is een verplichting burgerlijke partijen af te betalen en het is dan ook niet meer dan normaal dat u dat doet.

Uit het "Standaardverslag met het oog op Elektronisch toezicht en voorwaardelijke invrijheidstelling" d.d. 28.10.2022 blijkt dat u zei dat u zich heel slecht zou voelen doordat u zoveel slechts heeft aangericht. U stelde u schuldig te voelen over uw reactie (d.d. 04.07.2020) omdat u normaalgezien helemaal niet agressief zou zijn (al zou u toegegeven hebben dat u onder invloed van alcohol wat sneller -verbaal- agressief zou kunnen worden). U hoopte nooit meer een dergelijke fout te zullen maken en wilde daarom een agressiebegeleiding volgen. U had aangegeven dat u zich soms laat overmannen door problemen, hetgeen u veel stress zou bezorgen. Daardoor zou u soms problemen met agressie krijgen en bijvoorbeeld op uitbarsten komen te staan of tegen de muur slaan om uw frustraties kwijt te kunnen. Doordat u onvoldoende Nederlands spreekt, informeerde de PSD bij vzw Touché in Gent of het daar mogelijk was een begeleiding in het Frans te volgen. Dat was echter niet mogelijk en er werd niet verder gezocht naar andere mogelijkheden omdat u zelf uiteindelijk tot de conclusie kwam dat u dergelijke begeleiding dan toch niet nodig vond. Nochtans was u niet aan uw proefstuk toe wat agressie betreft: uit de Algemene Nationale Gegevensbank blijkt dat er in het verleden -naast andere PV's die opgemaakt werden- ook 4 PV's opgemaakt werden die wijzen op agressie (GE.45.LA/05383511: Bedreiging met bevel of voorwaarde; GE.43.LA/02206011: Opzettelijke slagen en/of verwondingen; GE.43.LA/06729913: Opzettelijke slagen en/of verwondingen; GE.50.LA/03262313. Opzettelijke vernielingen; GE.50.LA/00588414: Opzettelijke vernielingen). Zelf indien u zich daadwerkelijk schuldig zou voelen en het niet enkel gaat om een sociaal wenselijke verklaring, verandert dit niks aan de bijzondere ernst van het feit dat u op 04.07.2020 pleegde. Het gegeven dat u in de gevangenis werkt in het 'werkhuis Pasec' en er Nederlandse lessen volgt, wijst er nog evenmin op dat u tot inkeer bent gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Het is trouwens opmerkelijk dat u pas sinds uw opsluiting volop Nederlandse les begon te volgen terwijl u al sinds September 2010 in België bent. Gezien het lucratieve karakter van de drugshandel, uw connecties in dat milieu en de afbetalingen die u dient te doen, kan een risico op recidive niet uitgesloten worden. U verklaarde dat u de feiten waarvoor u op 23.06.2021 veroordeeld werd, pleegde onder invloed van alcohol en cocaïne. Zowel alcohol als cocaïne werken drempelverlagend naar agressie toe. Het kan niet uitgesloten worden dat u, eens in vrijheid, onder invloed van drank en/of drugs opnieuw agressief zou uithalen. Daarnaast blijkt u nog bekend in/met het drugsmilieu, dus recidive in drugsdelicten kan evenmin uitgesloten worden.

Het gedrag dat u vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef, een gewelddadige, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De vaststelling dat u sinds u in België verblijft, reeds driemaal veroordeeld werd voor criminele feiten, wijst er voorts op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 1 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Op 06.06.2023 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. U ondertekende het ontvangstbewijs van het formulier hoorrecht. U gaf aan alles goed te hebben begrepen. U verkoos om het formulier hoorrecht samen met derden in te vullen. U verzocht een verlenging van de termijn om de nodige

documenten in te dienen. Op 05.07.2023 mailde uw advocaat de ingevulde vragenlijst samen met een aantal documenten door.

U verklaarde in de vragenlijst hoorrecht dat uw taal Arabisch is; dat u Frans, Nederlands en Arabisch kan spreken, lezen en/of schrijven; dat u sinds 2009-2010 in België bent; dat u in het bezit bent van een Belgische identiteitskaart en dat uw Tunesische identiteitskaart in Tunesië is; dat u een operatie heeft gehad aan uw rechter oog die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u 1x per jaar op controle moet en het implantaat om de vijf jaar moet vervangen; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in Gent; dat u daar een studio huurde dicht bij uw werk; dat u nu terugkeert bij uw familie; dat u gescheiden bent maar dat u na uw invrijheidstelling terugkeert bij haar en uw huwelijk gaat hernieuwen – (...); dat u twee kinderen en een vrouw heeft in België – D. en I. – (...); dat u een minderjarige dochter heeft in België – H. I. – (...); dat u gehuwd was met H. L. en dat u enkel met haar een relatie heeft; dat u familie heeft in uw herkomstland en een vrouw en kinderen in België; dat u enkel kinderen heeft in België; dat u in België Nederlands niveau 2 volgde; dat u gewerkt heeft bij een schoonmaakbedrijf De Lelie; dat u gewerkt heeft in Tunis; dat u enkel in België werd opgesloten; dat u niet naar Tunesië kan terugkeren omdat u niet kan leven zonder uw kinderen en uw vrouw en omdat uw oogimplantaat om de vijf jaar moet worden vervangen.

Uw advocaat voegde de volgende stavingsstukken toe: een overzicht van uw situatie; uw belgeschiedenis in de gevangenis; een overzicht van uw bezoek in de gevangenis; een attest van gezinssamenstelling; een geboortekte van uw dochters D. en I.; een schoolattest van H. D.; een schoolattest van K. I.; een brief van D. en I.; foto's van u met uw dochters; een huwelijksakte; een identiteitskaart van uw ex-vrouw H. L.; het telefoonnummer van uw familie – (...); bijkomende info over uw familie: woonachtig in Gent, zij hebben geen auto - dus moeilijkheden om op bezoek te komen; bewijs van Nederlandse lessen in Wortel d.d. 07.06.2023; bewijs van Nederlandse lessen in Gent d.d. 07.02.2023 en 22.06.2023; uw verblijfskaart; twee deelcertificaten Ligo d.d. 05.05.2022 en 30.06.2022; bewijs van lessen bij EduKempen 2022-2023; bewijs van lessen bij Ligo 2021-2022 en 2022-2023; uw loopbaangegevens 2016-2020; een cursusoverzicht in Gent; uw zoektocht naar vrijwilligerswerk in Gent; documenten met betrekking tot uw medische situatie - een consultatie in het Jan Palfijn te Gent d.d. 07.06.2021 - hospitalisatie in UZ Gent d.d. 19.10.2021; een attest van hoofdverblijfplaats met historiek; een maatschappelijke enquête evaluatie penitentiair verlof d.d. 20.10.2022; een standaardverslag met het oog op elektronisch toezicht en voorwaardelijke invrijheidstelling d.d. 28.10.2022; een bewijs van betalingen aan de burgerlijke partij; een advies van de directie - voortzetting - schorsing - herroeping - aanpassing voorwaarden d.d. 23.06.2023; een brief over uw plannen en brieven van uw collega's.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 1 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Op 04.10.2008 trad u te Mohamedia Fouchara (Tunesië) in het huwelijk met mevrouw H. L. (geboren te Mohamedia op (...)1971, Belgische nationaliteit sinds 01.04.2015). Jullie hebben twee kinderen: H. D. (geboren te Gent op (...)2004, door u erkend op 13.06.2012 (zie aanvraag 9bis d.d. 01.08.2014), zij werd immers geboren toen uw ex nog met haar vorige man gehuwd was, van Belgische nationaliteit sinds 01.04.2015) en K. I. (geboren te Gent op (...)2009, van Belgische nationaliteit sinds 01.04.2015). Op 07.03.2013 bent u uit de echt gescheiden van mevrouw H. L., overgeschreven in de registers op 10.07.2013 te Brussel.

Sinds 18.07.2022 verblijft u in de gevangenis van Wortel. Mevrouw H. en uw kinderen bezochten u tijdens uw verblijf in de gevangenis van Gent (laatste bezoek op 16.07.2022). Uit uw administratief dossier blijkt dat mevrouw H. geen auto heeft en last heeft van haar knie waardoor het moeilijk is om u te bezoeken in de gevangenis van Wortel.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM). De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen echter de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat uw gezinsbelangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Er kan opgemerkt worden dat uit uw administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van uw gezinsleven in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u

uw gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat uw echtgenote en kinderen, die intussen de Belgische nationaliteit verworven hebben, niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar Tunesië. Mevrouw H. is net zoals u in Tunesië geboren en verbleef er tot haar 33 jaar. Het is niet onredelijk aan te nemen dat uw gezin enigszins vertrouwd is met Tunesië en dat u en mevrouw H. de banden met het herkomstland onderhouden hebben. Uit het "Standaardverslag met het oog op elektronisch toezicht en voorwaardelijke invrijheidstelling" d.d. 28.10.2022, dat u zelf indiende, blijkt dat mevrouw H. geen Nederlands spreekt (wel kan ze een Nederlands gesprek grotendeels volgen) en hier geen familie heeft. Eveneens blijkt dat u in 2011, 2017, 2018 en 2019 telkens voor een aantal weken op vakantie ging in Tunesië om uw familie te bezoeken (de laatste keren vooral omwille van de ziekte en het overlijden van uw vader). Hoewel aangenomen kan worden dat uw echtgenote ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar verblijf alhier, ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat er in haar hoofde sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. De contacten met vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden, bij voorbeeld middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

De eenheid van het gezin kan logischerwijze behouden blijven op een plaats buiten België. Uw dochters D. en I. zijn respectievelijk 18 en 14 jaar oud. Mogelijks heeft u hen uw moedertaal aangeleerd en/of spreken zij een mondje Frans. Daar noch u, noch uw echtgenote vlot in het Nederlands kan communiceren, is de kans groot dat er Arabisch of Frans gesproken wordt thuis. Er liggen geen concrete elementen voor die erop wijzen dat zij hun scholing niet in Tunesië of elders zouden kunnen verder zetten. Voor zover blijkt uit het administratief dossier, hebben zij geen nood aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die elders niet te vinden zou zijn. Uit het gegeven dat zij in België geboren zijn en steeds in België gewoond hebben, kan niet afgeleid worden dat zij elders niet zouden kunnen aarden. Dat een verhuis naar Tunesië gezien de leeftijd van uw dochters voor hen zeker niet evident zou zijn, maakt het niet onmogelijk.

Mevrouw H. en de kinderen kunnen er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Tunesië of een andere plaats waar u zou verblijven. Dat het contact met uw partner en uw kinderen moeilijker zal verlopen indien zij ervoor zouden kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van de door u opgelopen strafrechtelijke veroordelingen. Het gezin heeft al vaker gescheiden van elkaar geleefd. Volgens het "Standaardverslag met het oog op Elektronisch toezicht en voorwaardelijke invrijheidstelling" d.d. 28.10.2022 heeft mevrouw de relatie in 2012 beëindigd omdat jullie regelmatig ruzie hadden. Op 07.03.2013 zijn jullie officieel gescheiden, u was daarna jarenlang dakloos en werkloos. U stelde in die periode wel dicht bij de kinderen te zijn gebleven maar legt geen enkel bewijsstuk voor dat dit bevestigt. Sinds 2016 zouden jullie terug samen zijn, maar jullie bleven desondanks apart wonen. Sinds 01.06.2021 (u zit in detentie sinds 05.07.2020) bent u opnieuw ingeschreven op hetzelfde adres als mevrouw H. en uw dochters. U verklaart dat jullie jullie huwelijk gaan hernieuwen. Uw penitentiair verlof bracht u door bij mevrouw H. en uw dochters. Uit het "Vonnis tot afwijzing van een voorwaardelijke invrijheidstelling en tot afwijzing van een elektronisch toezicht" d.d. 31.07.2023 blijkt dat wat uw reclassering betreft, u kan gaan wonen bij uw ex-partner en uw twee dochters. Er werd een maatschappelijk onderzoek uitgevoerd dat positief is. Wanneer u aan justitie voldaan heeft, zullen uw kinderen reeds gewend zijn aan uw afwezigheid en aan kortstondige contacten met u. En dat is enkel en alleen te wijten aan uw eigen asociaal en misdadig gedrag. Nogmaals wordt herhaald dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit zodanig is dat uw familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen mensen zoals u die alle regels met de voeten treden.

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Op 04.10.2008 trad u te Mahmdia Fouchara (Tunesië) in het huwelijk met mevrouw H. L. en op 22.12.2009 diende u een visumaanvraag in op de Belgische ambassade te Tunis. Deze visumaanvraag werd goedgekeurd en u kwam op 18.09.2010 aan in België. U werd pas op 05.08.2016 in het bezit gesteld van een F-kaart nadat u op 14.01.2016 een "Aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als bloedverwant in opgaande lijn met H. D. (geboren op 20.11.2004)" (bijlage 19ter) indiende.

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het is inherent aan een langdurig verblijf dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, terug zou keren naar Tunesië dan wel een derde land. Het grootste deel van uw leven bracht u buiten België door. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken in Tunesië of daar waar u zich zou gaan vestigen.

Het gegeven dat u in het verleden gewerkt heeft in België, u in de gevangenis aan het werk bent in het 'werkhuis Pasec' en u de intentie hebt om na uw invrijheidstelling vrijwilligerswerk te doen, is niet van dien aard om onderhavige maatregel te milderen. U kwam op 18.09.2010 aan in België en u bent pas beginnen werken in 2016 in een schoonmaakbedrijf. Uit uw administratief dossier blijkt dat u onvoldoende Nederlands sprak en daardoor meer dan vijf jaar werkloos bent geweest. Ook zou u na de stopzetting van uw relatie met mevrouw H. in 2012 een viertal jaar dakloos geweest zijn. Er liggen geen stukken voor dat u in Tunesië, dan wel elders, geen job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. De werkervaring die u in België en in de gevangenis opgedaan heeft, kan alleen maar in uw voordeel werken bij het vinden van een job elders. U heeft reeds heel wat verschillende jobs gehad in Tunesië, o.a. in een fabriek, als verkoper van vlees, verkoper van groenten, enz..

Ondanks het gegeven dat u toch al sinds 18.09.2010 in België vertoeft, blijkt uw kennis van het Nederlands nog steeds beperkt. Sinds januari 2022 volgt u Nederlandse les in de gevangenis. Op 05.05.2022 behaalde u een deelcertificaat NT2 Alfa-Mondeling 1 - Breakthrough persoonlijk en op 30.06.2022 een deelcertificaat Open Nederlands. Voor het schooljaar 2022-2023 was u ingeschreven voor NT2 RG 2.1 - Mondeling P4. Uit het vonnis tot afwijzing van een voorwaardelijke invrijheidstelling en tot afwijzing van een elektronisch toezicht d.d. 31.07.2023 blijkt dat u nog steeds moeizaam Nederlands spreekt en u hiervoor ook avondlessen volgde. Met de PSD werd afgesproken dat u zich opnieuw zou inschrijven voor het volgen van lessen Nederlands en dit vanaf September. Nu uw uitgaansvergunningen werden ingetrokken, rijst de vraag of u deze inschrijving nog zal kunnen regelen.

Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt u geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cfr. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12 januari 2021). Zelfs indien de integratie -door het verblijf in België- in Tunesië of daar waar u zich zou vestigen wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55). Ondanks het feit dat u Tunesië jaren geleden verlaten heeft, kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met het land alwaar u geboren en opgegroeid bent. Uit het standaardverslag met het oog op elektronisch toezicht en voorwaardelijke invrijheidstelling d.d. 28.10.2022 blijkt dat u in 2011, 2017, 2018 en 2019 telkens voor een aantal weken op vakantie ging in Tunesië om uw familie te bezoeken (de laatste keren vooral omwille van de ziekte en het overlijden van uw vader). Uit dit verslag blijkt eveneens dat uw moeder; uw zus L., haar echtgenoot en hun 3 kinderen; uw zus A., haar echtgenoot en hun kind in Tunis wonen. Uw jongere broer K. A., waarmee u samen feiten pleegde (zie vonnis d.d. 22.11.2017) waarbij hij werd veroordeeld tot een

gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel van 15 maanden voor een termijn van 5 jaar is na zijn detentie teruggekeerd naar Tunis. Hij is er ondertussen gehuwd en zou reeds een kindje hebben. U heeft duidelijk dus nog banden met Tunesië en heeft er een netwerk waarop u kan terugvallen. Desgewenst kan uw familie in België u financieel ondersteunen middels stortingen na een terugkeer naar Tunesië. Hoe dan ook laat uw leeftijd toe te veronderstellen dat u in staat bent om op zelfstandige basis uw leven in Tunesië opnieuw op te bouwen, uw banden met uw geboorteland terug aan te sterken, er in uw levensonderhoud te voorzien en er huisvesting te vinden. U heeft er reeds gewerkt in een fabriek, als verkoper van vlees, verkoper van groenten, enz..

De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U stelt in uw hoorrecht dat u een operatie heeft gehad aan uw rechter oog die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland en omdat uw oogimplantaat om de vijf jaar moet worden vervangen. Om deze verklaringen te ondersteunen, legde u 2 verslagen voor:

- Consultatieverslag Oftalmologie - Dr. D. V. M. d.d. 07.06.2021 - AZ Jan Palfijn Gent
- Operatieverslag - Dr. M. V. S. d.d. 19.10.2021 - UZ Gent

Op 13.10.2023 werd uw medisch dossier overgemaakt aan de Dienst Medisch Verblijf - Cel Medische Evaluatie van de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 13.10.2023 stelde de Dienst Medische Sectie dat er op basis van de verstrekte medische informatie geconcludeerd kan worden dat er geen tegenindicatie is voor het reizen of voor een terugkeer naar het thuisland. De operatie gebeurde 2 jaar geleden en is probleemloos verlopen. De postoperatieve zorgen zijn voorbij. Er is geen verdere onontbeerlijke behandeling.

Er liggen momenteel dan ook geen medische stukken voor waaruit blijkt dat u een medische behandeling dan wel medicatie nodig zou hebben die enkel in België beschikbaar en toegankelijk zou zijn voor u en die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 42, 43 en 44bis, 45 § 1 en §2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het evenredigheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“De materiële motiveringsplicht waarborgt dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Daarnaast houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. M.a.w., bij het nemen van een beslissing moet de verweerder zich steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat verweerder in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Daarnaast houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kan verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

4.1.3. De beslissing van verweerder werd gestoeld op artikel 44bis eerste paragraaf van de Vw: “Art. 44bis.[1 § 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan

het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden [2 ...]2 om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

7. Verweerster stoelt haar weigering op grond van dwingende redenen van nationale veiligheid en oordeelt dat de verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt. Art. 45 §1 en §2 Vw koppelt een aantal voorwaarden aan vermeld artikel en bepaalt: “ § 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden. § 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

4.1.4. Het art. 45 § 2 lid 2 stipuleert uitdrukkelijk dat “eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen”. Hieruit dient te worden afgeleid dat het verblijfsrecht slechts beëindigd kan worden op grond van nieuwe veroordelingen. Dat de laatste veroordeling van verzoeker dateert van 23.06.2021. Dat verweerster nu, 2,5 jaar na de laatste veroordeling, het verblijfsrecht van verzoeker tracht te beëindigen is niet serieus. Verweerster schendt meerdere, vermelde wettelijke bepalingen. De beslissing is onwettig en vormt eveneens een schending van het rechtzekerheidsbeginsel.

4.1.5. Alvorens de verweerster een beslissing tot beëindiging kan nemen moeten alle voorwaarden van het art. 45 Vw vervuld zijn. 8. Verzoeker moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor de samenleving. Het laakbaar gedrag van verzoeker moet actueel zijn (RVV 3.05.2018). Om de actualiteit te beoordelen moet de verweerster zich dus steunen op recent laakbaar gedrag. De eerste veroordeling van verzoeker dd. 25.04.2014 m.b.t. feiten van 01.05.2013 kan zodanig geen basis vormen om tot een actuele bedreiging te besluiten. Uw Zetel heeft uitdrukkelijk geoordeeld dat er van een actueel gevaar geen sprake is wanneer de strafrechtelijke veroordeling dateert van meer dan 5 jaar voor de beslissing (RVV 8.02.2008) Hetzelfde geldt aldus voor de veroordeling van verzoeker op 22.11.2017, voor de feiten gepleegd in het voorjaar van 2017. Om de actualiteit te beoordelen moet de verweerster zich dus steunen op recent laakbaar gedrag. Alwaar de verweerster dus paragrafen van het vermeld vonnis citeert, dient te worden vastgesteld dat dit geen grond kan vormen om de actuele dreiging dat verzoeker voor de samenleving te kunnen nagaan. Verweerster kan in principe – vermits Uw Zetel bovenstaande argumentatie niet zou weerhouden – rekening houden met de veroordeling dd. 23.06.2021 (feiten 04.07.2020) maar omtrent dergelijke eerdere strafrechtelijke veroordelingen stelt Uw Zetel het volgende: het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet er slechts toe indien uit de omstandigheden die tot de veroordelingen hebben geleid, het bestaan blijkt van gedrag dat een actuele bedreiging voor de samenleving vormt. Het feit dat de betrokkene meermaals is veroordeeld is op zichzelf onvoldoende. Het is vereist dat de betrokkene een neiging vertoont dit gedrag in de toekomst zal voortzetten (RVV 22.05.2017 met verwijzing naar onder meer HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, HvJ 22 mei 2012, C-34. Uw Zetel poneert duidelijk dat de beslissing van de verweerster op een concrete wijze moet verduidelijken of - en waaruit - blijkt dat de betrokkene zijn gedrag zou voortzetten, volhouden of herhalen in de toekomst (RVV 4.05.2018). De argumentatie van de verweerster in casu is zwak: zij baseert zich voornamelijk op feiten die de verzoeker jaren terug pleegde. Nergens wordt zijn actueel gedrag van de laatste jaren geanalyseerd, behoudens het gegeven dat de verzoeker in maart 2022 een tuchtmaatregel opliep in de gevangenis en deze zomer betrapt werd bij het binnensmokkelen van hasj. Hoewel verzoeker eerlijkheidshalve aangaf onder druk te zijn gezet door mede gedetineerden. Dat verweerster voorbij gaat aan de hiërarchie die geldt binnen detentie. Dat verzoeker zelf vreesde voor zijn fysieke integriteit als hij niet aan de bevelen voldeed. 9. Het is duidelijk dat verzoeker voorheen laakbaar gedrag heeft gesteld maar het HvJ en Uw Zetel stellen uitdrukkelijk dat er moet verduidelijkt worden waarom verzoeker het gedrag op heden zal voortzetten. De verweerster concretiseert dit geenszins door te stellen dat het “niet uit te sluiten valt” dat het gedrag van verzoeker zich “niet zal herhalen in de toekomst” omwille van deze eerdere veroordeling, de tuchtmaatregel en navolgend motief. Verweerster argumenteert nog dat verzoeker ‘een volledig verstoord normbesef heeft en een volstrekt gebrek aan respect voor het leven en fysieke integriteit van andere personen’. Dat verzoeker een ‘gevaarlijke ingesteldheid’ heeft en agressief zou zijn. De verzoeker wenst te benadrukken dat dit alles onder invloed was van alcohol- en/of drugs. Dat verzoeker bereid is een agressiebegeleiding te volgen en dat hij gerust maatregelen opgelegd wil krijgen, om afstand te nemen van zijn alcohol- en druggebruik. Verzoeker toont ook aan al verschillende pogingen te hebben ondernomen om zijn leven op de rails te krijgen. Hij leert Nederlands, heeft in het

verleden al gewerkt, werkt nu in de gevangenis, wil in de toekomst vrijwilligerswerk doen. Hij houdt contact met zijn gezin. Zijn kinderen en zijn ex-partner, met wie hij opnieuw wenst te huwen. Dat dit aantoonde dat verzoeker wel degelijk beseft hoeveel tijd hij heeft verloren en dat hij zich opnieuw in regel wil stellen. Hij wil zich voegen bij zijn gezin. Hij is wel degelijk bereid zijn leven over een andere boeg te gooien en zich te herpakken. Dit blijkt ook uit de stukken die hij heeft voorgelegd. Uit het dossier blijkt dat verzoeker, zelfs na de scheiding, in juni 2021 terug op het adres van mevrouw HABIBI is ingeschreven (pag. 6 beslissing verweerster). Deze relatie kan geenszins illustreren dat verzoeker een gevaar voor de maatschappij vormt... Dit is motief is niet deugdelijk. De beslissing van de verweerster is gebaseerd op het gedrag van de verzoeker in het verleden, zij heeft nagelaten een analyse te maken van het gedrag van verzoeker in de laatste jaren hetgeen het zorgvuldigheidsbeginsel nog thans oplegt en steunt haar beslissing deels op ondeugdelijke motieven. Pas wanneer deze analyse gemaakt is kan verweerster met kennis van zaken oordelen in welke mate verzoeker een voldoende, ernstige, actuele bedreiging vormt. Zelfs al mocht verweerster besluiten dat dit zo is dan nog dient er een fair-balance test gemaakt te worden in het kader van de grondrechten van de verzoeker, hetgeen onder navolgend middel wordt toegelicht."

De verzoekende partij acht de door haar aangehaalde rechtsregels geschonden doordat er volgens haar geen sprake is van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving.

Vooreerst merkt de Raad op dat de kritiek van de verzoekende partij onjuist is waar zij voorhoudt dat de bestreden beslissing zou genomen zijn "*op grond van dwingende redenen van nationale veiligheid*". Dit is niet het geval.

Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op grond van artikel 44bis, § 1 van de Vreemdelingenwet tot de beëindiging van het verblijf heeft besloten. Dit terwijl de zogenaamde dwingende redenen van nationale veiligheid slechts aan de orde zijn, indien toepassing wordt gemaakt van artikel 44bis, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij is van oordeel dat er een schending is van artikel 45, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

"§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen."

Volgens verzoekende partij kan een verblijfsrecht slechts beëindigd worden op grond van een nieuwe veroordeling. Zij verduidelijkt dat er reeds 2,5 jaar verstreken is sinds haar laatste veroordeling.

De argumentatie van de verzoekende partij is gestoeld op een onjuist begrip van artikel 45 van de Vreemdelingenwet.

Allerminst blijkt uit voormelde bepaling immers dat slechts tot de beëindiging van het verblijf zou kunnen worden besloten "*op grond van nieuwe veroordelingen*".

Integendeel heeft de Belgische wetgever door middel van de verwijzing naar "*eerdere strafrechtelijke veroordelingen*" enkel willen benadrukken dat het als dusdanig niet volstaat om te verwijzen naar een strafrechtelijke veroordeling, om vervolgens te besluiten tot een actueel gevaar voor de openbare orde.

Eén en ander impliceert evenwel niet dat zelfs maar een eenmalige strafrechtelijke veroordeling niet zou kunnen volstaan, opdat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zou kunnen besluiten tot een werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde. Er dient hierbij evenwel steeds geval per geval rekening te worden gehouden met het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling, alsook met de aard van de door de vreemdeling gepleegde feiten.

Het loutere feit dat de gepleegde feiten dateren van enkele jaren terug impliceert niet dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op gedegen wijze gemotiveerd heeft over het actuele karakter van de bedreiging voor de openbare orde, waarbij rekening werd gehouden met de aard van de gepleegde feiten en persoonlijke ingesteldheid waarvan de verzoekende partij blijk heeft gegeven.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat de verzoekende partij werd veroordeeld voor poging tot doodslag en verboden wapendracht, hetgeen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing terecht wordt beschouwd als het bewijs van de gevaarlijke ingesteldheid van de verzoekende partij.

In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op het feit dat de verzoekende partij reeds werd veroordeeld in 2014 voor het geheel of ten dele vernietigen van landelijke of stedelijke afsluitingen en 2017 voor het verkopen van verdovingsmiddelen en deelname aan een vereniging, waarna de verzoekende partij evenwel geen lessen heeft getrokken uit deze veroordelingen.

Het is niet kennelijk onredelijk of incorrect om uit het gegeven dat de verzoekende partij gedurende jaren het ene na het andere strafbare feit pleegde en geen lessen trok uit eerdere veroordelingen te besluiten dat zij ook in de toekomst een voortdurend gevaar vormt voor de openbare orde.

De datum waarop de diverse misdrijven werden gepleegd is op zich niet determinerend om te kunnen besluiten of de verzoekende partij een actueel gevaar vormt voor de samenleving.

Bovendien werd voor de verzoekende partij in maart 2022 een tuchtrapport opgemaakt wegens verbale en fysieke agressie t.o.v. de chef en in juli 2022 werd zij betrap met het binnensmokkelen van hasj na terugkeer van een uitgangsvergunning.

Uit de stukken van het dossier kan worden afgeleid dat de verzoekende partij zich zelfs tijdens de strafuitvoering nog bezondigde aan strafbare feiten. Terecht wordt hieromtrent in de bestreden beslissing opgemerkt dat het zeer pertinent is dat zelfs de gevangenschap de verzoekende partij er niet toebrengt om het leven over een ander boeg te gooien.

De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift aan bereid te zijn een agressiebegeleiding te volgen. Dergelijke blote bewering is echter niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing, te meer nu door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing ook rekening werd gehouden met het risico dat de verzoekende partij onder invloed van drugs en/of alcohol opnieuw agressieve feiten zou plegen, hetgeen des te meer klemmt nu de verzoekende partij kennelijk nog in contact staat met het drugsmilieu.

De huidige bewering mist ook geloofwaardigheid, daar de verzoekende partij in het verleden zelf aangaf dat het niet nodig was om verder te zoeken naar de nodige begeleiding.

Het feit dat de verzoekende partij Nederlands aan het leren is (13 jaar na aankomst in het Rijk) en werkzaam is in de gevangenis wijst niet op een zodanige gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat zij vormt voor de openbare orde.

Zij toont in ieder geval niet aan hoe uit het feit dat zij Nederlands leert en werkt in de gevangenis zou kunnen worden geconcludeerd dat zij geen gewelddaden meer zal plegen.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat bij lezing van het middel van de verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Hiermee is het normdoel van de formele motiveringsplicht bereikt.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 22bis van de Grondwet, van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“Paragraaf 4 van art. 44bis Vw bepaalt:

“§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uw Zetel stelt dat het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht is geschonden wanneer verweerster nalaat een billijke afweging te maken tussen de betrokken rechtmatige belangen in het bijzonder de grondrechten zoals art. 8 E.V.R.M. (zie o.a. RVV 18.03.2016, 30.04.2010).

Indien de verweerster van oordeel is dat de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, dan dient er een fair balance test te worden gemaakt tussen de concurrerende belangen van de betrokkenen waaronder het gezinsleven van betrokkenen en het algemeen belang. Wordt dit niet of niet op een adequate wijze gedaan dan wordt artikel 8 E.V.R.M. geschonden (RVV 13.01.2016, 22.05.2017).

Vermelde zaken handelen over een de positieve verplichting van de staat onder art. 8 E.V.R.M. bij weigering verblijf gestoeld op art. 45 Vw. M.b.t. het beëindigen van een verblijf, eveneens gestoeld op art. 45 Vw, rust er een negatieve verplichting op de staat.

Hieronder zal worden aangetoond dat er geen adequate proportionaliteitstest werd gemaakt door de verweerster in casu en dat verschillende grondrechten werden geschonden.

Tevens werden de motiveringsplicht en verschillende beginselen van behoorlijk bestuur geschonden.

4.2.3.

Art. 8 E.V.R.M. en art. 7 van het Handvest waarborgen het recht op gezins- en familieleden. Het E.V.R.M. en het Handvest primeren als hogere rechtsnorm boven de Vreemdelingenwet zodat verweerster niet kan voorhouden dat het gezinsleven van ondergeschikt belang is.

Vooreerst dient de vraag te worden gesteld of er een gezinsleven bestaat en of de band voldoende hecht is.

De verzoeker was gehuwd met mevrouw H.

Verzoeker heeft samen met mevrouw H. twee kinderen:

- H. D., geboren te Gent op (...)2004;*
- K. I., geboren te Gent op (...)2009.*

Hoewel de relatie een moeilijk verloop kende en verzoeker in maart 2013 uit de echt is gescheiden van mevrouw H., hebben zij sinds 2016 hun relatie een nieuw leven in geblazen.

Verzoeker staat dan ook opnieuw officieel ingeschreven op het adres van mevrouw H. sinds juni 2021.

Het gezinsleven moet in het licht van beide vermelde personen onderzocht worden.

Daar verweerster stelt dat verzoekers gezinsbelangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde, stelt zij de ernst van de feiten al te zwaar voor.

Hoewel verzoeker zijn veroordelingen niet wenst te minimaliseren en wel degelijk schuldbesef heeft, heeft hij geen misdaden gepleegd tegen de openbare veiligheid, laat staan terroristische misdrijven, misdaden die door de grondwet gewaarborgde rechten schenden of heeft hij op enige wijze schade berokkend aan zijn gezin.

De feiten, hoewel geheel verwerpelijk, waren telkens gericht en dienen te worden genuanceerd in de context. Verzoeker was onder invloed en heeft zich laten meeslepen.

4.2.3.1. Relatie met mevrouw H.

Vooreerst verwijst de verzoeker naar het recent arrest dd. 22.02.2018 waarin Uw Zetel andermaal herhaalt dat het begrip 'gezins- of familieleven' een autonoom begrip betreft dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie hieromtrent EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit v. Turkije).

Uw Zetel benadrukt dat m.b.t. koppels het begrip 'gezin' niet mag worden beperkt tot gehuwde koppels, maar dat dit dient te worden uitgebreid tot andere de facto gezinsrelaties buiten het huwelijk (verwijzend naar EHRM 18 december 1986, Johnston & others v. Ierland en EHRM 3 april 2012, Van der Heijden v. Nederland).

Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie. Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het E.V.R.M., kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar (zie onder meer EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, EHRM 8 januari 2009 Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk).

Het artikel 8 E.V.R.M. geldt dus geenszins alleen voor familiebanden op basis van huwelijk, maar ook kan gelden voor andere feitelijke relaties (EHRM, 8 december 2015 ZH v. Zwitserland 8 dec 2015 en EHRM, 2 november 2010 Şerife Yiğit v. Turkije).

M.b.t. tot de samenwoning heeft het EHRM meermaals geoordeeld dat samenwonen geen vereiste mag zijn en dat andere factoren kunnen aantonen dat een relatie voldoende bestendigheid heeft (EHRM 27 oktober 1994 Kroon v. Nederland).

Verweerster stelt vast dat er geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van het gezinsleven in het land van herkomst of elders verhinderen en dat evenmin blijkt dat verzoeker zijn gezinsleven enkel in België zou verder zou kunnen zetten.

Uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw H. verzoeker telkenmale ging bezoeken in de gevangenis te Gent. Dat mevrouw H. geen wagen heeft en medische problemen heeft aan haar knie, waardoor zij moeite ervaart om verzoeker te bezoeken in de gevangenis te Wortel.

Verzoeker staat ingeschreven op het adres van mevrouw H. De belgeschiedenis in de gevangenis en de schoolattesten van zijn dochters tonen aan dat verzoeker nog steeds een betrokken gezinslid is. Dat verzoeker zijn penitentiair verlof doorbracht bij mevrouw H. en zijn dochters.

Dit toont weldegelijk de regelmaat en de intensiteit van de relatie aan.

Uit het administratief dossier blijkt de hechtheid van de relatie ...

Dat zij gehuwd zijn in 2008 en elkaar nog steeds liefhebben, ondanks alle tegenslagen die zij samen overwonnen hebben.

Uit het administratief dossier blijkt dan ook duidelijk de reden waarom mevrouw H. de laatste maanden de verzoeker niet meer kon bezoeken in de gevangenis, met name omwille van haar medische problematiek.

Het is niet redelijk en onzorgvuldig van verweerster om de relatie tussen partijen in twijfel te trekken zonder rekening te houden met deze gekende elementen.

Zoals hoger vermeld is de toewijding ten aanzien van elkaar een belangrijke factor om de familieband te bepalen onder artikel 8 E.V.R.M. (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, EHRM 8 januari 2009 Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk).

De toewijding van mevrouw H. naar haar partner toe blijkt duidelijk, zij omschrijft de relatie als heel hecht. Na de vrijlating van verzoeker willen partijen zich settelen in haar woning in Gent. Uit de vragenlijst hoorrecht blijkt ook duidelijk dat verzoeker de intentie heeft om bij zijn partner te gaan wonen.

Dat mevrouw H. hier haar leven intussen heeft uitgebouwd. Dat zij de Belgische nationaliteit heeft. Er zijn genoeg elementen voorhanden in het administratief dossier waaruit de hechtheid en de duurzaamheid van de relatie blijkt.

Het is dan ook niet redelijk dat verweerster stelt dat verzoeker en mevrouw H. gerust hun gezinsleven elders kunnen beleven. Verweerster diende zich te informeren, zorgvuldig individueel onderzoek te verrichten en met kennis van zaken te beslissen.

Verweerster ontkent niet dat er een beschermenswaardig familie- en/of gezinsleven bestaat, doch meent dat dit niet opweegt tegen de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten. Dat verweerster niet in concreto aantoont dat in welke mate verzoeker op heden nog een actueel gevaar voor de openbare veiligheid is.

Verweerster gaat hier volledig voorbij aan de wettelijk vereiste proportionaliteitstoets. De inmenging is allerminst proportioneel met het beoogde doel en noodzakelijk in een democratische samenleving. Verweerster kan niet louter stellen dat er een inmenging is en dat deze hoe dan ook overeenstemt aan de beoogde doelstelling zonder een afweging te maken of zonder verdere motivering...

Art. 8 E.V.R.M. en motiveringsplicht werden geschonden.

4.2.3.2. In relatie tot de dochters

Ook m.b.t. tot D. en I. wordt er geen proportionaliteitstoets cfr. art. 8 E.V.R.M. doorgevoerd door verweerster bij het nemen van haar beslissing. Zij stelt opnieuw louter dat het gezinsleven van verzoeker geen voorrang heeft op het vrijwaren van de openbare orde en dat de inmenging zonder meer overeenstemt met het beoogde doel (zonder verdere motivering).

Het is de taak van verweerster een nauwkeurig onderzoek uit te voeren en de fair balance dan wel een evenredigheidstoets te maken (RVS 30 mei 2017).

In een arrest dd. 19.05.2016 (Kolonja tegen Griekenland) oordeelde het EHRM dat de proportionaliteitstoets van art. 8 E.V.R.M. niet doorstaan werd omdat de inmenging in het gezinsleven (inreisverbod) niet opwoog tegen het legitiem doel (bescherming van de openbare orde en het vermijden van strafrechtelijke inbreuken). De betrokkene was inmiddels veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 jaren. Het Hof argumenteert dat het inreisverbod ertoe zou leiden dat de zesjarige zoon zonder zijn vader zou opgroeien terwijl het in het hoger belang van het kind is om bij zijn beide ouders te zijn. De evenredigheid van de inmenging t.a.v. het doel moet dus steeds worden nagegaan en gemotiveerd worden.

M.b.t. de vraag of er een gezinsleven bestaat tussen verzoeker en zijn dochters dient erop gewezen te worden dat de relatie tussen een ouder en zijn minderjarig kind een vermoeden van gezinsleven inhoudt (EHRM 12.07.2001, L & T/ Finland).

De vraag naar de hechtheid van de band dringt zich op.

Verzoeker staat ingeschreven op het adres van mevrouw H., waar ook zijn dochters wonen. De belgeschiedenis in de gevangenis en de schoolattesten van zijn dochters tonen aan dat verzoeker nog steeds een betrokken vader is. Dat verzoeker zijn penitentiair verlof doorbracht bij mevrouw H. en zijn dochters.

Dit toont weldegelijk de regelmaat en de intensiteit van de relatie aan.

Uit het administratief dossier blijkt de hechtheid van de relatie ...

Anno midden 2016 had verzoeker weer een relatie met mevrouw H. en sinds 2021 staat verzoeker weer ingeschreven op haar adres en vormen zij weer een gezin samen zoals blijkt uit de beslissing van verweerder en het administratief dossier. Verzoeker legde nog recente foto's neer met zijn dochters dat bevestigt wat uit het administratief dossier kan worden afgeleid;

Het samenzijn tussen ouder en kind maakt een fundamenteel deel uit van het gezinsleven.

De relatie met de dochters dient tevens vanuit het belang van het kind zelf te worden beoordeeld.

Uit het navolgende zal blijken dat het belang van het kind, zoals vervat in onder meer art. 22bis grondwet, Art 24 Handvest EU grondrechten evenals het kinderrechtenverdrag, werd miskent door verweerder.

Het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt:

“Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Het recht op privéleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat verweerder wenst te bereiken.

Zoals het Handvest betreffende de Grondrechten duidelijk stelt, kan een scheiding tussen ouder en kind enkel gerechtvaardigd worden indien dit in het belang is van een kind, hetgeen in casu allerm minst het geval is.

De belangen van het kind dienen in overweging genomen te worden in elke fase van de procedure en bij elke beslissing. Met andere woorden, de belangen van het kind moeten de eerste overweging zijn bij een administratieve handeling.

Het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

Het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind vermeldt in artikel 3 het volgende:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

De kinderen zijn autonome drager van mensenrechten en derhalve zelfstandige rechtssubjecten.

Dat zij schendingen van het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, alsmede het artikel 22bis van de Grondwet en het Kinderrechtenverdrag kunnen inroepen.

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC /C/GC/14 dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende : mening van het kind, identiteit van het kind, behoud van de familiale banden, zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind, kwetsbaarheid, recht op gezondheid, recht op onderwijs.

Omtrent het belang van het kind is verweerster zeer summier, ze stelt:

“Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (...). Het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft.

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (...). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.”

In casu wordt er op geen enkele manier een concrete afweging gemaakt tussen het belang van het kind en het algemeen belang waardoor het belang van de kinderen werd miskent...

Desalniettemin zijn er meerdere arresten voorhanden die poneren dat het niet toelaten van een derdelander-ouder op het grondgebied van de lidstaat waar het kind verblijft een schending van art. 8 E.V.R.M. of art. 7 van het EU Handvest teweegbrengt omdat het aldaar niet kunnen verblijven van de ouder niet in het belang van het kind kan zijn: EHRM, 31.01.2006 Rodrigues da Silva/Nederland, EHRM 03.10.2014 Jeunesse/Nederland, EHRM 28.07.2011 Nunez/Norway.

In die laatste zaak woog het strafblad van de vreemde ouder niet op tegen het belang van het kind. In de zaken CS en Rendon Marin (HVJ, 13.09.2016) woog het crimineel verleden van de derdelandsonderdaan eveneens niet op tegen het belang van het kind.

Het hoger belang van het kind weegt dan ook steeds meer door in migratiezaken onder het Unierecht, ook al heeft de ouder derdelander een criminele feiten gepleegd.

De beoordelingsvrijheid van staten wordt meer en meer beperkt in dergelijke zaken (1 P., VAN ELSUWEGE, and D., KOCHNOV, “On the limits of judicial intervention: EU citizenship and family reunification rights”, European Journal of Migration and law 2011, vol. 13, 463).

Verschillende studies tonen het belang van de aanwezigheid van de vader tijdens het groeiproces aan. De vaderbetrokkenheid heeft een positieve werking op de cognitieve, emotionele, sociale en fysieke ontwikkeling van kinderen. Daarnaast verhoogt de afwezigheid van vaders de kans op problemen op school en problematisch crimineel gedrag. Daarenboven blijkt de pedagogische betekenis van vaders een stimulatie te zijn voor autonomie en het ontdekken van het leven buiten het gezin (Cattrysse, L., ‘Vaders en opvoedingsondersteuning. Een kwalitatief onderzoek naar de manier waarop vaders een plaats krijgen in initiatieven voor opvoedingsondersteuning in Brussel’, 2012).

Verweerster kan geenszins voorhouden dat zij in casu een adequate en evenredige afweging heeft gemaakt m.b.t. het belang van het kind. Minstens zijn de motieven niet afdoende weergegeven zodat de motiveringsplicht werd geschonden.

Dat de dochters van verzoeker hier hun leven hebben uitgebouwd. Zij zijn beiden in België geboren en hebben de Belgische nationaliteit.

Er zijn genoeg elementen voorhanden in het administratief dossier waaruit de hechtheid en de duurzaamheid van de relatie blijkt.

Het is dan ook niet redelijk dat verweerster stelt dat verzoeker en zijn dochters gerust hun gezinsleven elders kunnen beleven. Verweerster diende zich te informeren, zorgvuldig individueel onderzoek te verrichten en met kennis van zaken te beslissen.

Verweerster ontkent niet dat er een beschermenswaardig familie- en/of gezinsleven bestaat, doch meent dat dit niet opweegt tegen de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten. Dat verweerster niet in concreto aantoont dat in welke mate verzoeker op heden nog een actueel gevaar voor de openbare veiligheid is.

Verweerster gaat hier volledig voorbij aan de wettelijk vereiste proportionaliteitstoets. De inmenging is allerm minst proportioneel met het beoogde doel en noodzakelijk in een democratische samenleving.

Verweerster kan niet louter stellen dat er een inmenging is en dat deze hoe dan ook overeenstemt aan de beoogde doelstelling zonder een afweging te maken of zonder verdere motivering...

Art. 8 E.V.R.M. en motiveringsplicht werden geschonden.

4.2.4.

M.b.t. het privéleven van verzoeker betwist verweerster opnieuw niet dat het beëindigen van het verblijf een inmenging vormt in het privéleven van verzoeker, gezien de duur van zijn verblijf in België. Doch stelt ook hier dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is.

Verzoeker is ruim 13 jaar in België. Hij heeft twee Belgische dochters en een Belgische vriendin. Verzoeker spreekt Frans én Nederlands. Hij legt hiervan verschillende certificaten voor en neemt ook in de gevangenis nog bijkomende lessen om zijn talen bij te schaven.

Verzoeker heeft in het verleden gewerkt en werkt ook nu in de gevangenis. Hij heeft de intentie om na zijn invrijheidstelling vrijwilligerswerk te doen.

Hij heeft hier vriendschappen en een sociaal leven, een netwerk.

Dat hij ingeschreven staat op het adres van zijn vrouw en kinderen.

Dat verweerster dit minimaliseert door te stellen dat dit niet van dien aard is om de bestreden beslissing te milderen.

Doch ze vergeet dat al deze zaken in het belang zijn voor de re-integratie van verzoeker!

Verzoeker bereikt pas zijn strafeinde op 04.12.2027. Dat hij een verblijfsrecht nodig heeft met oog op zijn re-integratie. Dat hij anders geen enkele toegang meer heeft tot de arbeidsmarkt, taallessen, officiële inschrijving,...

*Dat dit de toekomst van verzoeker beperkt.
Dat dit geenszins de bedoeling kan zijn.*

Alwaar verweerster nog durft te stellen dat verzoeker amper legaal werk heeft verricht en niet geïntegreerd zou zijn wenst verzoeker opnieuw te benadrukken dat, hoewel hij sedert 2016 legaal in het land verbleef, steeds door verweerster als 'een illegaal' werd behandeld. Hierdoor KON verzoeker dus geen legaal werk verrichten.

Dat hij een hele periode dakloos was en als gevolg hiervan in de criminaliteit terecht kwam.

Hierdoor is het dan ook niet mogelijk om integratiecursussen te volgen of een sociaal netwerk op te bouwen.

Verzoeker werd nooit of te nimmer begeleid of geholpen in het kader van zijn problematieken, wel in tegendeel, hij werd steeds behandeld als 'een illegaal'. Verweerster kan verzoeker op dit punt niet verwijten.

Verweerster ontnemt nu opnieuw alle kansen van verzoeker.

Met deze elementen werden geen rekening gehouden. Van correcte feitenvinding en een zorgvuldig onderzoek is er geen sprake."

De verzoekende partij is van oordeel dat bovenvermelde rechtsregels zijn geschonden aangezien er geen adequate proportionaliteitstest werd gemaakt en hierdoor verschillende grondrechten werden geschonden.

In casu had de verzoekende partij een verblijfsrecht in België. De bestreden beslissing heeft aldus betrekking op de weigering van een voortgezet verblijf. In dergelijk geval dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt immers het volgende:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare

orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Noch de legaliteit - de beslissing is gebaseerd op artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet - noch de legitimiteit - het beschermen van de openbare orde - kunnen worden betwist.

Wat de noodzakelijkheid van de bestreden beslissing betreft, houdt dit een toets van de evenredigheid in. De bestreden beslissing moet toelaten te onderzoeken dat de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de belangen van de verzoekende partij en de belangen van de Belgische staat anderzijds.

Het EHRM heeft al herhaaldelijk benadrukt dat een staat, ingevolge internationaal recht en onderworpen aan zijn verdragsverplichtingen, het recht heeft om de toegang en het verblijf van vreemdelingen op zijn grondgebied te controleren (zie ondermeer Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom, 28 May 1985, § 67, Series A no. 94). Het EVRM garandeert niet het recht van een vreemdeling om een bepaalde staat binnen te komen en er te verblijven, en contracterende staten mogen een vreemdeling die veroordeeld werd voor strafbare feiten uitzetten in navolging van hun taak om de openbare orde te vrijwaren. Desondanks zal een inmenging in iemands privé- of familielevens artikel 8 van het EVRM schenden, tenzij deze inmenging verantwoordt kan worden ingevolge het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, meer bepaald wanneer deze inmenging *“in overeenstemming met de wet”* is, zij één of meerdere in het tweede lid opgesomde legitieme doelen nastreeft en wanneer zij *“noodzakelijk is in een democratische maatschappij”* om het of de legitieme(e) doel(en) te bereiken.

De relevante criteria om te bepalen of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving zijn reeds uiteengezet in Üner v. the Netherlands [GC], §§ 54-55 and 57-58; Maslov v. Austria [GC], §§ 72-73; Balogun v. the United Kingdom, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; en Samsonnikov v. Estonia, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012.

Deze criteria zijn:

- de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit;
- de duurtijd van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van de staat die hem wil verwijderen;
- de verstreken tijd sinds het gepleegde strafbare feit en het gedrag van de vreemdeling in tussentijd;
- de nationaliteiten van de verschillende betrokken personen;
- de familiale situatie van de vreemdeling, zoals de duurtijd van zijn huwelijk, en andere elementen waaruit de effectiviteit van het familielevens tussen partners blijkt;
- of de partner op de hoogte was van het gepleegde strafbare feit op het ogenblik dat hij/zij een relatie aanging met de vreemdeling;
- of er kinderen zijn, wat hun leeftijd is;
- de moeilijkheden waarmee de partner geconfronteerd kan worden in het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen;
- het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de moeilijkheden waarmee de kinderen geconfronteerd kunnen worden in het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen;
- de hechtheid van sociale, culturele en familiale banden in het gastland en het land van bestemming.

In casu dient beoordeeld te worden of de verwijdering noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Uit de bestreden beslissing kan duidelijk worden afgeleid dat de verschillende criteria aan bod komen in de door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gemaakte beoordeling.

De verwerende partij erkent dat er in casu sprake is van een gezinsleven, doch is van oordeel dat er geen onoverkomelijke hinderpalen zijn om het gezinsleven verder te zetten in Tunesië. Er wordt gewezen op het feit dat haar echtgenote, niettegenstaande zij de Belgische nationaliteit heeft, in Tunesië geboren is, dat zij geen Nederlands spreekt en dat zij geen familie heeft in België. Verder blijkt dat zij van 2011 tot 2019 verschillende keren voor enkele weken terug naar Tunesië is gereisd. De banden met haar geboorteland worden in de verf gezet en er wordt aangestipt dat het voor haar niet bijzonder moeilijk zou zijn om het gezinsleven in Tunesië verder te zetten. Er wordt ook aangegeven dat ze de contacten met haar Belgische vrienden kan behouden via de moderne communicatiemiddelen of mits korte bezoeken.

In haar middel komt de verzoekende partij niet verder dan te benadrukken dat er een intense relatie is en dat haar echtgenote geen gezinsleven elders kan hebben. Evenwel zet zij niet uiteen welke de hinderpalen zouden zijn, noch toont zij aan dat de vaststellingen die gedaan werden door de verwerende partij onjuist zouden zijn. De verzoekende partij laat de concrete motieven van de bestreden beslissing ongemoeid en toont hiermee niet aan dat deze kennelijk onredelijk zouden zijn.

Ook wat de kinderen betreft wordt er een afweging gemaakt. Er wordt niet betwist dat de kinderen in België geboren zijn, maar er wordt op gewezen dat de kinderen heel waarschijnlijk Frans of Arabisch spreken, aangezien hun ouders geen Nederlands spreken. Er wordt ook benadrukt dat zij geen bijzondere scholing behoeven en dat niet blijkt dat zij hun scholing niet in Tunesië zouden kunnen verderzetten. Er wordt aangestipt dat een verhuis naar Tunesië, alhoewel niet evident gelet op de leeftijd van de dochters, niet onmogelijk is. Evenwel wordt ook gesteld dat de echtgenote en de kinderen er voor kunnen opteren om in België te blijven. Zij kunnen dan het gezinsleven onderhouden via moderne communicatiemiddelen en periodieke bezoeken. Hierbij wordt ook benadrukt dat het gezin al vaker gescheiden heeft geleefd ten gevolge van de strafrechtelijke activiteiten van de verzoekende partij. De relatie met haar echtgenote werd in 2012 beëindigd en in 2013 is ze uit de echt gescheiden, waarna ze vervolgens gedurende jaren dakloos was. De verwerende partij benadrukt dat ondanks het feit dat de verzoekende partij verklaart dat zij sinds 2016 weer een relatie heeft met haar echtgenote, zij toch apart bleven wonen. Pas sedert 2021 staat zij ingeschreven op het adres van haar gezin, maar er wordt ook wel aangestipt dat de verzoekende partij sedert 2020 in detentie zit, zodat de kinderen gewend zijn aan de afwezigheid van hun vader en kortstondige contacten.

De verzoekende partij stipt aan dat zij een betrokken vader is. Zij is van mening dat er geen rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen. De Raad kan de verzoekende partij niet bijtreden. Uit de omstandige motivering blijkt dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de belangen van de kinderen. Ook hier gaat de verzoekende partij geheel niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing en maakt zij niet aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

Daar waar verzoeker verwijst naar het arrest Kolonja t. Griekenland wijst de Raad erop dat de dochters van de verzoekende partij reeds 14 en 18 jaar oud zijn en sinds 2012, gezien de scheiding van de verzoekende partij en hun moeder, enkel bij hun moeder verblijven. Ook werd terecht door de gemachtigde opgemerkt dat de dochters de afwezigheid van de verzoekende partij de kortstondige contacten met de verzoekende partij gewoon zijn.

Eén en ander nog afgezien van het feit dat één van de dochters van de verzoekende partij op heden reeds meerderjarig is, terwijl overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97).

In casu worden geen dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid in relatie met de meerderjarige dochter aannemelijk gemaakt, hetgeen des te meer klemmt gelet op de specifieke vaststellingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie met betrekking tot de beperkte contacten van de verzoekende partij met diens kinderen.

Aangezien het gezin al vaker gescheiden heeft geleefd is het niet ondenkbaar dat zijn echtgenote en de dochters in België blijven en contact onderhouden met de verzoekende partij via de moderne communicatiemiddelen. Indien de dochters van de verzoekende partij van oordeel zijn dat ze bij hun vader willen zijn, kunnen zij steeds hun vader vergezellen naar het land van herkomst. Niets in het dossier toont aan dat dit onmogelijk blijkt te zijn.

Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat er in casu geen sprake is van een schending van het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing duidelijk het hoger belang van het kind in rekening gebracht.

Ook aangaande het privéleven van de verzoekende partij motiveert de verwerende partij op omstandige wijze. Er wordt niet betwist dat de verzoekende partij in het verleden gewerkt heeft en ook in de gevangenis werkt, maar er wordt wel gesteld dat zij ook in Tunesië kan werken en dat zij in het verleden reeds verschillende jobs heeft gehad in Tunesië. Er wordt gewezen op het feit dat de verzoekende partij nog sterke banden heeft met haar land van herkomst (de taal, het feit dat ze er regelmatig op bezoek/vakantie ging, familie in het land van herkomst, ...).

De verzoekende partij is het duidelijk niet eens met deze belangenafweging, maar brengt geen elementen aan waaruit zou blijken dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partij heeft ongetwijfeld een lang verblijf in België maar de verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat verzoeker zijn tijd in België geenszins benut heeft om zichzelf terdege te integreren. Zo heeft hij in die vele jaren vooral banden gehad met het drugsmilieu. Zijn Nederlands taalniveau is niet hoog, gelet op zijn lang verblijf. De tewerkstelling was vaak periodiek. Van een vast inkomen en arbeidszekerheid door de jaren heen is geen sprake.

De verzoekende partij heeft al gedurende verschillende jaren gedragingen getoond die regelrecht ingaan tegen de belangen van de maatschappij en die een ernstige bedreiging vormen voor de openbare orde. De belangen van de maatschappij zijn in dit geval belangrijker dan het privéleven van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt met diens betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging uitmaakt in het gezinsleven, rekening houdende met de ernst van de gepleegde gedragingen (cf. EHRM, Assem Hassan Ali C v. Denmark van 23 oktober 2018).

De Raad wijst er eveneens nog op dat, zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, deze beslissing an sich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Enkel het verblijf van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied wordt beëindigd in dit stadium. In dit stadium blijkt dan ook sowieso niet dat het gezinsleven van de verzoekende partij door de bestreden beslissing aangetast wordt (zie EHRM, K. v. The Netherlands, Decision, Application no. 33403/11, 25 september 2012, overwegingen 43 e.v.).

De bestreden beslissing is dan ook terecht uitgegaan van het feit dat de bescherming van artikel 8 EVRM niet absoluut is. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). (R.v.V. van 13 juli 2023 met nr. 291 918)

Uit het voorafgaande kan worden geconcludeerd dat een schending van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten, dat in een zelfde bescherming voorziet, niet kan worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU